Důvody: Stěžovatelka vznesla dne 5. listopadu 1917 nárok na přiznání vyživovacího příspěvku za příčinou odchodu jejího bratra k činné službě vojenské a uvedla v přihlášce, že s ní bratr až do 1. srpna 1914, kdy nastoupil službu vojenskou, žil ve společné domácnosti a podporoval ji vším potřebným ze svého výdělku 5 K denně.

Okresní vyživovací komise zamítla nárok, protože výživa žadatelčina v době povolání jejího bratra nezávisela na práci nebo příjmu z práce jeho plynoucího.

Odvolání z tohoto rozhodnutí podané bylo zemskou vyživovací komisí v Brně zamítnuto z důvodů první stolice s tím podotknutím, že se stěžovatelka o svou výživu jako tovární dělnice sama starala a že tvrzená okolnost, že ji bratr vydatně podporoval, nikterak není věrohodna, aniž čím prokázána.

Stížnost namítá, že rozhodnutí zemské vyživovací komise nemá opory ve spisech, poněvadž obecní úřad předkládaje přihlášku potvrdil správnost údajů žadatelčiných; naříkané rozhodnutí zakládá se však na předpokladech jiných a vytýká, že neměl-li úřad za prokázáno, že k vojsku povolaný bratr svou sestru vskutku podporoval, bylo jeho povinností rozpor ten dalším vyšetřováním odstraniti.

Nejvyšší správní soud shledal, že úřad dospěl k závěru v naříkaném rozhodnutí projevenému, že výživa stěžovatelčina nebyla na pracovním příjmu jejího bratra závislá, na podkladě výsledku šetření, který jest v odporu s údaji strany jak v přihlášce tak i v odvolání z rozhodnutí okresní vyživovací komise a byla proto vyživovací komise ve smyslu § 7 zákona ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z. povinna, výsledek těchto šetření straně před rozhodnutím o jejím nároku k vyjádření a případnému nabídnutí protidůkazů sděliti.

Toto opomenutí jeví se býti závažnou vadou řízení a slušelo tedy naříkané rozhodnutí dle § 6. zákona o správním soudu zrušiti.

Č. 9.

Vyživovací příspěvek: Jest věcí osoby, jež činí nárok na vyživovací příspěvek, aby prokázala poskytování podpor, na něž se odvolává. Správní úřad není povinen konati šetření z moci úřední, není-li tu nijakého vodítka pro ně.

(Nález ze dne 14. ledna 1919 č. 146/18.)

Prejudikatura: Víd. nález ze dne 23. ledna 1917 č. 664, Budw. č. 11.706 A.

Věc: Josefa Hupáková v Praze (adv. Dr. Alfréd Meissner z Prahy) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Josefa Hupáková v Praze přihlásila dne 2. října 1917 nárok na vyživovací příspěvek uvádějíc, že její syn Václav, jenž byl střihačem ve Vratislavi s průměrným denním výdělkem 15 M a dne 15. února 1915 povolán byl k službě vojenské, podporoval ji až do svého povolání měsíčním příspěvkem 30 K. Okresní vyživovací komise v Praze vyžádala

si ve věci zprávu kanceláře okresních, která oznámila, že povolaný nebydlel s matkou ve společné domácnosti, že její výživa na povolaném nezávisela a že žadatelka má měsíční pensi 57 K. K tomu podotkla kancelář, že žadatelka tvrdí, že jí povolaný měsíční příspěvek posílal po jakémsi cestujícím, což však není věrohodné.

Okresní vyživovací komise pak nárok na vyživovací příspěvek Josefě Hupákové výměrem z 16. listopadu 1917 čís. 17482 nepřiznala s odůvodněním, že příspěvky poskytované jí synem, jenž s ní nežil ve společné domácnosti, nebyly vůbec prokázány, takže její výživa před povoláním prokazatelně nezávisela podstatně na příjmu plynoucím z práce povolaného. V odvolání z tohoto rozhodnutí uvedla jmenovaná, že syn přispíval jí také na činži a viktualiemi. Veškeré příspěvky posílal jí po cestujícím závodu, v němž sám byl zaměstnán a který každý měsíc do Prahy zajížděl, anebo jí je dával osobně při svých návštěvách v Praze. Dokladů o těchto příspěvcích proto nemá.

Zemská vyživovací komise odvolání nevyhověla z důvodů rozhodnutí první stolice.

Ve stížnosti k správnímu soudnímu dvoru podané namítá stěžovatelka, že jí okresní vyživovací komise neposkytla před svým rozhodnutím příležitost, aby pravdivost svého tvrzení prokázala. Ježto stěžovatelka požívá toliko provise 57 K měsíčně, byla úbytkem měsíční podpory 30 K, kterou jí syn poskytoval, výživa její podstatně ohrožena. Stížnost navrhuje, aby naříkané rozhodnutí bylo zrušeno jako vadné i nezákonné.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu zakládá se na těchto úvahách:

Zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím nepřiznala stěžovatelce nárok na vyživovací příspěvek, poněvadž neuznala za prokázáno, že jí její syn k službě vojenské povolaný příspěvky skutečně poskytoval a že tudíž její výživa byla podstatně ohrožena, když nastoupiv službu vojenskou ji podporovati již nemohl. Toto odůvodnění neodporuje nijak zákonu, neboť podle § 3 zák. ze dne 26. prosince 1912, č. 237 ř. z., pokud se týče § 2 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z. nárok na vyživovací příspěvek přísluší jen osobám, jejichž výživa byla na práci povolaného nebo na příjmu z jeho práce v době povolání závisla a tudíž je ohrožena, když jeho povoláním příjem z práce zcela pominul anebo tak se zmenšil, že k úhradě výživy osoby závislé již nestačí. I zbývalo ještě zkoumati, nevykazuje-li řízení vady, pro které by rozhodnutí bylo zrušiti podle § 6 zák. o správním soudním dvoru. Po této stránce uvážil nejvyšší správní soud, že stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí prvé stolice sama prohlásila, že nemá důkazů o podporách synem jí podle jejího tvrzení poskytovaných. Ze zprávy kanceláře okresních ze dne 1. listopadu 1917 je také patrno, že žadatelka touto kanceláří byla ve věci vyslechnuta. Námitka, že stěžovatelce nebyla poskytnuta příležitost, aby své tvrzení prokázala, nejeví se proto odůvodněnou. Přihlížeje k danému stavu věcí neshledal také nejvyšší správní soud, že by byly správní stolice porušily povinnost z oficiosnosti řízení o vyživovacích příspěvcích vyplývající, aby snad z moci úřední konaly další šetření, neboť vylíčený průběh jednání neposkytuje nijakých vodítek, v jakém směru by se dala taková šetření s úspěchem provésti. I bylo stížnost zamítnouti.